

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 12.

Den 15. Marts 1872.

Priis: 6 Sk. pr. Expl.

De Helliges Pligter.

Tale af Eldste Joseph F. Smith i Salt Lake City
den 3die Septbr. 1871.

(Fra „Deseret News.“)

Uagtet det var mig aldeles uventet at blive opfordret til at tale for denne Førsamling, er jeg dog villig til at udtrykke mine følelser og haaber, Herrens Land vil veilede mine tanker. Det tilkommer vor Eldster altidat være beredte, thi de kunne sjeldent eller aldrig vide, naar de blive paalagte at udføre Et eller Andet, der staar i Forbindelse med deres Land. Frelseren formandede sine Disciple til altid at være rede, og han oplyser dette Emne ved en Parabel, hvori han siger, at hvis Huusbonden vidste, i hvilken Nattevagt Tyven vilde komme, da vilde han vaage og tage Forholdsregler saa Tyven ikke kunde bryde ind. Saaledes egaa med de Sidste-Dages Hellige og især med dem, der indehave Prestedommet, thi de ere utsatte for til enhver Tid at blive sendte ud til fremmede Nationer for at prædike Evangeliet, eller

blive kalbede til at bære Vidnesbyrd om Sandheden blandt de Hellige og opmunstre dem til Trofasthed og Agtpaa-givenhed.

Vi skalde være beredte paa hvadsonhelst, det være sig Liv eller Død. Livet er meget usikert; Ingen veed det ene Dieblik, hvad det andet vil bringe; dersor er Sektsmænds Religioner ikke tilstrækkelig hverken for os eller nogenanden, thi de hvile paa er usikre Grundvold. Herren kan kalde os bort hersra, naar vi mindst vente det, eller kalde os til at udføre Et eller Andet, som vi ikke er beredte for, hvilket vilde være hoist ubehageligt for et Menneske, der havde nogen Pressfrygt ligeover for Gud og det Samfund, hvortil han hører. Vi have ingen Tid til at afdække Kristi Rustning, vi have ikke et eneste Dieblik i vort Liv tilovers til Djævelens Eje-

neste; vi bor altid være paa vor Post, altid vandre ærligt og hæderligt for Gud og Mennesker, hvilket er det eneste Sikke for os. Ikke blot fordi Ærlighed er den bedste Politik, men fordi det er ethvert Menneskes Pligt at være ærlig, og endnu mere gjælder dette for de Sidste-Dages Hellige, der frivillig have gjort Pagt med Herren at ville holde alle hans Bud og forsage Synden. Vi have sluttet en saadan Pagt, fordi vi varer overbeviste om, at det er den eneste Maade, hvor paa vi kunne sikre os Guds Maade og erholde Salighed hos ham.

Derfor have vi hverken Tid eller Lov til at sværge, besvige vor Næste, pleie vor Forsængelighed eller gjøre Noget, som vil bedreve Guds Land og gjøre os usikrede til at modtage Belsignelser fra Herrrens Haand. Vi have ikke Tid ei heller Lov til at drille berufende Drifte eller folge Verdens taabelige Moder. Der er formeget for os at gjøre af det, som er godt og nyttigt, til at vi skalde kunne anvende Tid og Evner paa saadanne Daarstaber. Og dog, hvor ofte seer man ikke Folk, der kalde sig Sidste-Dages Hellige, dem, der skalde være Herrens Ejnere og Ejnerinder, vende sig bort fra den rette Sti og optage en fordærvet Verdens Skikk, Let-sindighed og Synd. Det bedrøver mig at maatte sige, at saadant desværre hænder. Men selv om der kun fandtes et eneste Individ i hele Israel, som saaledes lod sig vildlede, var det dog en for mange.

I den store Verden, der ligger udbredt for os, er der Missioner af vore Medbrodre, som vandre i Mørke, og som endnu ikke have havt det Privilegium at høre Herrrens Evangelium. Vi ere udvalgte til at belære dem om Sandhedens Bei. Enhver Mand og Kvinde, som troer, at Gud har aabenbaret sit Evan-

gelium fra det Høje i denne sidste Udde-ling, skalde leve saaledes, at deres Lyk- kunde finne for alle deres Omgivelser; deres Vandet skalde være saadan, at Ingen skalde kunne tage Anstod deraf; de skalde være hellige, rene og lydste for Gud. Deres Gjerninger skalde tale hoiere end Ord, deres Opsorrel skalde være et stadigt Vidnesbyrd om deres Oprigtighed og Rettsindighed.

Det vilde være et daarligt Vidnesbyrd om Verden skalde sige til os: Vi kunne ikke see nogen Forstjel paa Eder og andre Folk. I Salt Lake City er Fristelserne størst, fordi her findes den største Portion af Folk fra Verden; men her er tillige Hovedstaden i Zion, her boer Præstedommet og Myndigheden fra Himmel til at prædile Evangeliet og administrere dets Ordinancer til Frelse for Menneskenes Born. Vogt Eder derfor, mine Brodre, saavel Gamle som Unge, for at falde i slet Selstab og tag ikke Deel i Verdens daarlige Skikk, thi Skam og Vanere vil da vorde Eders Lod. Jeg vil sige til mine Godskende og de Fremmede, som ere tilstede her idag, at vi have ikke Samfund med saadanne Mænd, ligemet hvem de ere. Lad dem kalde sig Hellige, saameget de lyste; I have set dem ude iblandt Nationerne forkynde Evangeliet maafe, men naar I see dem her tage Deel i saadaune Ting, siger jeg de ere faldne, de have vanæret deres Kald og vanhelliget sig selv; de ere ikke længere Sidste-Dages Hellige men Apostater, og vi have intet Samkvem med dem, thi de ere Kristi Sag uværdige. Mormonismens Opgave er at befrie Verden fra Synd, at oprykke og udrydde alt hvad der er egnet til at nedværdige og vanære Mennesket, og de Hellige ere Redstaber i Guds Haand til at udføre denne Gjerning, og det er ogsaa vor Hensigt at anstrengte os til det

Yderste for at fremme hans Sag. Vi ville kæmpe Troens gode Strid tilende, og om ogsaa Mange give tabt og vende sig bort, vil Herrens Gjerning dog rusle ustandselig fremad og udstrække sig meer og meer, indtil Guds Hensigter ere fuldbyrdede. Han har paabegyndt dette Værk, dette besynderlige Værk, som Profeterne have talt om, og han vil fuldende det hurtig paa den Dag, han har bestemt at indsamle sit Folk, og det er netop i vor Tid, Tidens Aften, i de sidste Timer af den sjette Dag saa at sige.

Vi leve i en sjælbesvanger Tid, thi Herren har udraft sin Haand for at samle sit Folk. Han har kaldet sine Born ud fra Babylon; hans Rost lyder endnu høit til alle Jordens Indbyggere at flyve Babylonens Synd og Last, at de ikke skulle rammes af hendes Plager.

Vi ønske ikke at bringe Babylon her til — det Sted, Herren har bestemt som Indsamlingssted for sit Folk; men vi ønske at tage enhver fornuftig Forholdsregel, der staer til vor Modighed, for at forebygge Indførelsen iblandt os af de Onder, som karakterisere Babylon, og som ere banlyste i Guds Lov og strikende mod Evangeliets Land. Vi ønske ikke at faae saadanne Ting indførte her, men vi kunne heller ikke faae alt efter Ønske. Vi ønske ikke at herske med en Jernhaand over dette Folk, endstjordt det vilde ikke være nogen Tvang for mig, om de rette Myndigheder skulle sige: „Du skal ikke tilvirke eller drille Spiritus, thi det er skadeligt baade for Legem og Sjæl“; ei heller vilde nogen fand Hellig finde noget Trykende heri; men hvilken Tvang vilde det ikke være for visse Mennesker! Dog haaber jeg at op leve den Dag, da ingen Mand indenfor Guds Riges Grænser skal tillades at nyde Spiritus og nedværdige sig under Dyrene. Dyrene nedværdige sig ikke

saa dybt som nogle Mennesker gjør; Dyrenes Lebevis er anständig og hæderlig for Guds og Engles Dine i Sammenligning med fordrukne, udsævende Mænds Bandel, der besmitte baade Sjæl og Legeme med alle Slags Laster og Forbrydelser. Men om vi skulle forsøge at sætte en saadan bestemt Lov i Kraft, hvilket Krig vilde saa ikke lyde. „Tyrranni! Tvang!“ og Armeer vilde blive sendte herop for at udrydde „Mormonerne.“ Og dog vilde Gjennemførelsen af en saadan Lov være en Velsignelse for Folket, Ingen kan benegte det, og om den kunde sættes igjennem, vilde det kun være Efterlevelsen af Mormonismens Principer.

Ingen Drunker kan nogensinde komme ind i den celestiale Stad. Vi forstaae alle dette; men jeg ønsker kua at afgive mit Vidnesbyrd derom, at de, der ruerne deres Legeme og deres Landsevner ved Drif og de derfra stammende Onder, ville aldrig faae Deel i det celestiale Rige.

Men, indvendes der, tog ikke nogle af Oldtidens Mænd sig en Taar over Tørsten engang imellem? Hvis de gjorde, maatte de omvende sig derfra. Jeg undskylder ikke dem mere end Eder og mig i den Henseende. Dog, Gud seer, hvad vi ikke see; han tager alle Ting i Betragtning; han dommer ikke saa ensidigt og partisi, som vi ere tilboelige til. Naar han stiller et Menneske paa Vægtskaalen, veier han ham retfærdig, men naar vi domme et Menneske, ere vi let utsatte for at domme uretfærdig, fordi vi ikke ere alvidende.

Af hvad Gavn er Spiritus for et sundt Menneske? Ikke det mindste. Men gjør aldrig Spiritus noget Godt? Det vil jeg ikke benegte. Naar man bruger det til at vase Legemet med, og naar det i Sygdomstilfælde anvendes med

Viisdom, kan det være rigtig nok at benytte lidt Spiritus; men naar man bruger saameget deraf, at man mister Forstanden, gjor man det aldrig ustraffet. Alle, som bruge det i den Grad, overtræde en uroffelig Lov, og Straffen derfor vil uselbilalig ramme Synderen. Hvis der er Nogen tilstede her idag, som er styrbig i denne Last, lad ham tage min Advarsel.

Der er ogsaa en anden Ting, jeg onsker at berøre. Paa Beien til Forsamlingen idag saae jeg paa Gadehjørnerne og i Alleen mellem mit Huus og Tabernaklet henved et Par Snes Drenge spilbe deres Lid i orkeslost Dri-vari. Hjem ere disse unge Mænd? Det er Drenge, som ere fodte her i Dalen, og hvis Forældre sige sig at være Sidste-Dages Hellige. Jeg spurgte mig selv, hvad Slags Forældre have disse Drenge? og jeg kom til den Slutning, at de ere Hykler eller Apostater — jeg kan ikke godt komme til nogen anden. Hvorfor ikke? For hvis de levede efter hvad de sige de troe, vilde de lære deres Sonner korrekte Principer, blandt Andet lære dem at gaae til Forsamlingerne om Sabbathen og bruge deres Lid til det, som er nyttigt. Disse unge Mænds Forældre ere enten Apostater eller have ingen Omhu for deres Borns Fremtid, eller ogsaa robe de ved deres Vandl, at de, trods deres Paastand at være Sidste-Dages Hellige, ansee Evangeliet som værløst og derved gjore sig til Hykler; i begge Tilfælde have de Omvendelse behov.

Mit Raad er til mine Brodre og ligeledes til mig selv: vaag over Eders Sonner og Døtre, og see efter, hvor de tilbringe Sabbathen; pas paa, at de ikke gaae ud at fiske, ride, jage eller øde Liden til Unytte, hvorved de lægge Spiren til daarlige Baner, som senere eller tidligere ville lede dem til Fordærvelse.

Lad os handle saaledes, at naar vi engang kæres til Regnskab for Unvendelsen af den Lid og de Talenter, Gud har forlenet os med, vi da ikke skulle staae tilstaminne. Og om vor himmelske Fader skulde spørge os: har Du opdraget dine Born i Tugt og Herrens Formaning? satte Du dem et folgeværdigt Eksempel, saa at deres Blod ikke hviler paa dine Klæder? vi da kunne svare: Ja, jeg gjorde alt hvad der stod i min Magt for at oplære dem i Sandhed og Ret; jeg gjorde mig al mulig Umage for at gjøre dem til Mænd og Kvinder, som kunde ære Guds Navn! Hvis Forældre tog saadan en Kours, vilde kun faa Born steie ud fra den rette Sti.

Jeg indseer hvad denne Slovhed vil føre til — den vil ende med VanTro, Umoraliitet og Vederstyggleheder af enhver Slags. Jeg prædikede om dette Emne for nogle Maaneder siden, og jeg vil vedblive at fremstille det for mine Søskende, hvis Herrens Aand vil staae mig bi, indtil de lære at sætte Priis nok paa deres Born til at see efter, hvor de ere, hvad de bestille, hvad Selstab de foge, og om de opfylde deres Pligter, thi de have Pligter at lagttage saavel som de Bøgne.

Hvis vi vaagede over vores Born med den samme Omhu som mange af Seklererne i Verden gjør, vilde de ikke alene lære at helligholde Sabbathen paa rette Maade, men de vilde komme til Forsamling og høre Guds Ord blive forkyndt, fylde deres Sind med Kundstab og Forstand istedetsfor at streife om i Lediggang paa Gaderne, fiske, jage, ride, lege, brydes osv.

Mine Brodre og Søstre, ville I prove paa at tage vase paa Eders Born og see efter hvor de ere paa Sabbathen og bringe dem til Forsamling, hvor de kunne lære Noget, som er nyttigt? Jeg

erindrer, medens jeg var paa Mission i England, besøgte jeg flere af mine Slegtinge der. De vare hvad vi kalde Selterere; de troede ikke paa det sande Evangelium; de troede ikke, at Gud kunde eller vilde tale fra det Hoie i denne Tid og Slægt, ei heller at en Engel havde besøgt Torden i vores Tage, eller at Evangeliet var blevet gjengivet i sin oprindelige Neenhed og Huldkommenhed, eller at Præstedommet var gjenoprettet, og at Menneskene havde faaet Myndighed til at forrette Guds Huus's Ordinancer til Frelse for Menneskeslægten. Men hvilken stor Forstjel der var paa den Maade, hvorpaa de opdrog deres Born og den, hvorpaa nogle af vores Folk opdrage deres! De gjorde ikke Krav paa Veiledning ved nye Abenbaring, men naar Sabbathsdagen kom, blev Bornene kaldte sammen, og om de ikke gik til Kirken, maatte de tage en gudelig Bog og læse og forklare efter Tous Steder af Testamentet eller Bibelhistorien. De tilbiagte Sondagen med at undervise hverandre og tale med hverandre om religiose Ting, og naar Aftenen kom, havde de lært noget Nyttigt, deres Sind var blevet udviklet, og de vare visere og bedre, end da Dagen begyndte.

Hvad jeg har dadlet her idag, gjælder langtsra ikke Alle, men der er dog Grund til at tale derom. Hvis vi lade Sabbathen være ensbetydende med en Fridag for Bornene og ikke bryde os om hvor de ere eller hvad de foretage sig, vil Gud ikke holde os skyldfrie. Forældrene ere ansvarlige for Bornenes Opforsel, indtil disse naae til Skjels Alar og Alder.

Vaag over Eders Born, Søbstende, og naar Vinteren kommer, see til, at ikke fem sezhundrede Born løbe paa Skoletter i Gaderne om Sabbathen. Dette var Tilsælde sidste Vinter. Det er ikke

den rette Maade at opdrage Born paa; det er ikke at leve efter vor Religion, men vi paadrage os derved Guds Mishag.

Man vil maatte sige: Det er sandt nok, men det sommer sig ikke at tale om saadanne Ting i en offentlig Forsamling! Hvis mine Brodre ikke ønskede at høre saadanne Ting, vilde de ikke opfordre mig til at tale. Men Tingen er, de ønske det; det vil sige, naar en Mand staaer frem og lærer Folket Sandheden og advarer mod Verdens Daarskaber og sammes skadelige Folger, glæde de sig derved, fordi det er gavnligt og godt. Vi ønske ikke at blive smigrede; vi holde ikke af, at Nogen skal fremtræde her og fortælle os, hvor gode vi ere, thi Herren hjælper os, og han vil domme os efter Fortjeneste.

Jeg vil anfore et Skrifsted, hvori Jesus siger: „Uden Eders Retfærdighed bliver større end de Skriftkloges og Fariseernes, komme ingenlunde ind i Himmeriges Rige.“ Disse Ord ere fuldkommen anwendelige paa os, og uden vor Retfærdighed bliver større end Nutidens Skriftkloges og Fariseeres, komme vi ingenlunde ind i Guds Rige. Vi kunne ikke vente noget bedre for saakaldte Hellige, der løbe efter Verdens Moder og Forsængeligheder og tilsidese sine deres Religion for at stræbe til sig jordisk Glædom. Folk, som opfore sig saaledes, kunne ikke undres over, at deres Born forsommie Sabbathens Overholdelse. Mænd og Kvinder, som adoptere Verdens forsængelige Skille, have ikke Evangeliets Land. Gud er ikke med dem, Sandheden boer ikke i dem, de ville gaae til Fordærvelse, hvis de ikke hastig omvende sig.

Israels unge Dottre! I, som ere fødte i Kirken af trofaste og gode Hellige, vigt Eder for Forsængelighedens fordærvelige Indflydelse, og fortorn ikke

Gud i Eders Tankelvæhed. Jeg paa-lægger Eder det i Jesu Kristi Navn. Jeg advarer ligeledes Modrene, at I ikke understøtte Eders Døtre i deres Daarslæber, thi Ansvarret hviler mere paa Eder end paa dem. Om en af mine Døtre skulle tage saadan en Kours, vilde jeg standse hende eller ogsaa af-bryde al Forbindelse med hende og lade hende seile sin egen So. Hun skulle ikke med mit Samtykke vandre mit Navn, og med samme Omhu vilde jeg vaage over min Son.

Ta, men de ville ikke lystre mig, siger En. Gudt, lad saa Ansvarret hvile paa dem selv og ikke paa Eder. Lad os gjøre vor Pligt og lære dem hvad Vej de skulle gaae, og lad os føge at gjøre vores Erfaringer frugtbringende for dem; det er alt hvad vi kunne gjøre for dem, og hvis de saa, naar de blive Vogne, ville vandre paa daarlige Veje, kunne vi fun forse over deres Letsind og Uforstandighed, men vi staae ansvarsfrie for Gud hvad dem angaaer.

Lær Eders Born hvad Mormonismen i Sandhed er, og hvis de ikke synes om den, naar de vox til, lad dem da vælge hvad de finde for godt. Katholik, Methodister, Presbyterianere og alle Sekterne gjøre saaledes, hvorfor skulle vi ikke gjøre ligesaa? Kan man finde en Katholik, som vil sende sine Børn i en protestantisk Skole? Enhver sender Børnene til sin Skole, og man gør sig al mulig Umage for at opitere Børnene i sin egen Tro, da man som oftest føler sig overbevist om, at det er den rette.

Jeg vilde ikke sende mine Børn til nogen anden Troekbelyndelses Skole, saalænge jeg selv kan undervise dem eller kunde finde en Lærer i mit eget Samfund, som kunde gjøre det for mig. Dette er ret, og Ingen kan med Grund

indvende noget derimod. Jeg taler til de Sidste-Dages Hellige, dem, der have gjort Pagt med Gud at ville holde alle hans Besalinger, og som ere komne ind i Guds Nige ved Daaben. Jeg har Net til at tale til dem; vi have Net til at tale til hverandre og advare hverandre for det, som er ondt, og vi ville gjøre det.

Lad vor Vandet være saa, mine Sødstende, at vi kunne være som et Lys for Verden, og ikke gjemme det under en Skjæppe; lad os være Jordens Salt, men ikke tage dets Kraft. Om jeg nogensinde skulle komme ind i et uanstændigt Huus, i et Spillehuus, en Billard-salon eller lignende Steder, vilde jeg saa have Trimodighed til at indtage den Plads, jeg nu staar i? Nei, aldeles ikke. Vilde jeg have Mod til at gaae ud og prædike Evangeliet iblandt Nationerne, om jeg blev kaldet dertil? Nei; jeg vilde stamme mig derved, idetmindste indtil jeg havde udsonet min Forseelse og tilfredsstillet Vorherre, mine Brodre og min egen Samvittighed ved at fornye mine Pagter.'

Sæt at en Ældste, som har besøgt et af Hedningernes Whiskey-Udsalg eller Billardstuer her i Byen, skulle blive kaldt paa Mission, og naar han saa kommer ud i Verden, skulle møde Folk, som havde set ham paa saadanne Steder! De vilde med Nette kunne pege fingre ad ham og sige: Jeg saae Dig i en Skænlestue, Billardstue eller lignende, og nu kommer Du her og vil prædike Evangeliet for os og stille Dig frem som et Lys for Verden! Det er hvad saamange af Kristenhedens Præster gjor sig skyldige i hver Dag, og det er det, som har sat hele Kristendommen i Miscredit. Dersor har Folket heller ingen Agtelse for deres Ord. Enhver Mand vil blive domt efter sine Gjer-

ninger, selv i Verden. Hvis en Mand ikke bærer gode Frugter, tro ikke paa ham, og følg ham ikke efter; men hvis en Mand frembærer god Frugt, da viid

med Bisched, at det striver sig fra en god Kilde, man kan stole paa.

Maa Herren hjælpe os til at være trofaste i Esterlevelsen af Jesu Kristi Religion er min Bon. Amen.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 163.)

Efter i det Foregaaende at have dvælet ved Præsident Youngs Faders Liv, ville vi i dette Nr. anfore nogle Tildragelser i Præsident Youngs eget Liv. Det er en Selvfolge, at vort Blads Begrundning noder os til at satte os i Korthed.

I sin Ungdom arbeidede han med sin Fader og var hovedsagelig bestærtiget med at rydde Skov og dyrke Jorden. Saadant et Liv var rigt paa Savn og Moie. Mange syntes, at Utah var et haardt Land at opdyrke, men det havde ikke stort at betyde i Sammenligning med de Banseligheder, Nybyggerne i Præsident Youngs Ungdom havde at kæmpe med. I de sidste 50 eller 60 Aar ere mange Bekvemmeligheder indførte, Penge cirkulere frit, og altslags Arbeide betaler sig langt bedre nu end før. Selv efter at han blev vogen, arbeidede han haardt som Faar, og dog var Daglonnen ubetydelig imod Nutidens.

Nye Settlementer pleie ikke at være godt forsynede med Skoler. Det Første, Folk maae sørge for, er at støtte sig Li-vets Ophold, og det maa gjores, om og saa Skolevæsenet aldeles forsommes. Naar man har erhvervet sig lidt Vel-

stand, begynder man først at tænke paa Bornenes Uddannelse. Saaledes gik Præsident Young aldrig i Skole, mere end ellevne Dage i sin Oprært. Heraf seer man, at han havde ikke saa god en Lejlighed til at erhverve sig Lærdom som Bornene i Utah i vore Dage; men desugtet sik han en sund, fornuftig Oprærtelse, der har været ham til usiglig Nutte i hans modne Alder som Leder for Guds Folk, thi naar alt kommer til alt, er det kun dem, der lære at bruge deres aandelige og legemlige Evner, som ere i Sandhed dannede. Mange Mennesker, som aldrig have havt nogen Skoleundervisning, have tilegnet sig denne Alandsudbildung, medens Mange, som have havt Adgang til al boglig Kundstab, aldrig ere blevne til Noget.

Præsident Young lært at være flittig, og han lært tilslige at hjælpe sig selv saavel som Andre, og uagtet han arbeidede haardt med sine Hænder, glemte han dog ikke at udvilde sine Sjælsevner. Han var en dyb Tænker og sharp Sagttager, og hvad han derved lært, gjemte han til Anvendelse i Fremtiden. Denne hans tilvante starpe Sagtagelsesevne har været ham af uberegnelig Nutte, thi

denne i Forening med en ualmindelig god Hukommelse har sat ham i stand til at benytte sin lange Erfaringssstole til overordentligt Gavn saavel for sig selv som for det Folk, hvis Leder han er.

En Ting lærte han i sin Ungdom, og det var Noget, som Omstændighederne indpræntede dybt i hans Sind, nemlig Sparsommelighed og Ajstaaelse fra alle unødvendige Udgifter for sin egen Person, hvilket er et Særljende for ham endnu, endskjøndt han nu tor kaldes formnende. Dette er en hoist nødvendig Egernstab hos en Leder, der ønsker at bevare sin Popularitet hos Folket, men endnu mere prisværdig er den for de Sidste-Dages Hellige, hvis timelige Forhold har været saadanne, at kun den fornuftigste Økonomi har kunneth bevare dem for Mangel og Lidelse. Indflydelsen af hans personlige Eksempel i denne Henseende, parret med de vise og omfattende Raad, han til enhver Tid har givet, har været af uberegneligt Værd for de Hellige. De have derved undgaet megen Lidelse og ere tiltagne i Velstand i en Grad, som kun Faa forstaaer at statte.

I sin Barndom maatte han passe godt paa de Ting, han fik, eller ogsaa undvære. Han har saaedes fortalt, at den eneste Hat, hans Fader nogensinde kjøbte til ham, blev lavet af en Onkel af Broder A. Merrill, der nu er Hattemager i Salt Lake City. Ikke mange Forældre havde i de Dage Raad til at kjøbe Butikshatte til en heel Deel halvvogne Dreng. Modrene maatte i Almindelighed sye dem Kasketter, og Drengene vare nødt til at være meget omhyggelige med dem eller gaae barhovede. Det samme gjaldt om Skoe og andre Klædningsstykke.

Uagtet hans Forældre vare ivrige Methodister, og deres moralste Læresæt-

ninger understøttedes af en exemplarist Bandel, følte han dog en vis Ulyst til at slutte sig til nogen af Sællerne. Der fandtes nogle Brost ved deres Systemer, en pinlig Mangel paa Kundstab og Kraft, som foruroligede ham. Præsterne arbeidede ivrig med ham, for at gjøre ham til Medlem af en eller anden Sekt, men ikke forend han naaede sit to og tyvende Åar kunde han befremme sig til at slutte sig til Methodisternes Lære efter den Tids Skik; ifkedenstomindre havde han Forstand nok til at indsee, at den Tids Præster kun hjelte lidt til Gud og Evangeliet. Maar han gjorde dem Spørsgsmaal om Principer, han onstede Oplysning om, fandt han, at de vare uvidende, og naar han trængte videre ind paa dem, tog de i Almindelighed deres Tilslugt til dette Skrifsted: „Stor er Gudsfrigtigheds Hemmelighed.“ Saadanne Svar kunde imidlertid ikke tilfredsstille hans ester Kundstab higende Sind. Han onstede at hjelde den Gud, om hvem der siges, at det er det evige Liv at hjelde ham, og han kunde aldrig slaae sig tiltaals med den Uvidenhed og Ubestemthed, som hersede blandt de religiøse Prædikanter dengang om denne Sag.

Da han var 23 Åar gammel øgede han Miss Miriam Works. Brylluppet fandt Sted i Byen Aurelius i Staten New York, hvor han boede i 18 Åar, i hvilket Tidrum han afveglende var Tomrer, Snedker, Maler og Glarmester.

I Foraaret 1829 flyttede han til Mendon tilligemed sin Fader. Her var det, han blev bekjendt med Heber C. Kimball, der af Forsynet var bestemt til at være hans troe og hengivne Ven gennem de næste 40 Åars mangfoldige Omstændigheder, og hvis broderlige Omgang først ophævedes ved hans Død. Broder Samuel H. Smith, en Broder til Profeten Joseph, havde truffet sammen med

Præsident Youngs Broder Phinias og laant ham en Mormons Bog. Denne Bog fik Præsident Young Die paa; det var i Føraaret 1830. Fra den Tid af tabte han aldrig Mormonismen af Syne, endfjordt han først fik Leilighed til at høre Evangeliet blive prædiket i Ester-aaret 1831 af Eldsterne Alpheus Gifford, Elial Strong og Andre, der kom til Mendon. Præsident Young troede strax deres Vidnesbyrd, og i paasjolgende Januar Maaned besogte han i Selstab med sin Broder Phineas og Heber C. Kimball de Hellige i Byen Columbia i Pennsylvania.

Reisen var yderst besværlig paa den Narstid, men de blev rigelig belønede for deres Moje under en Uges Dophold blandt de Hellige, hvor de erholdt megen Oplysning om Evangeliet. Die-blækkelig efter sin Hjemkomst fra denne Tour, tog han sin Hest og Slæde og begav sig paa Veien til Canada, hvor hans Broder Joseph var Methodistpræst. Efterat denne havde hørt om Evangeliets Fylde, jublede han af Glæde og fulgte strax sin Broder Brigham tilbage.

Den 14de April 1832 blev Br. Brigham døbt af Eldste Cleazar Miller, som ligeledes gav ham Haandspaalæggelse ved Strandbredden. Det var en kold Dag med Sneveir, og der var om-trent to engelske Mil fra Dobestedet til hans Hjem, hvorhen han begav sig til-fods uden at skifte Klæder. Endnu før hans Klæder vare torrede paa ham, ordinerede Br. Miller ham til Eldste. Dette forbau-sede ham hoiligen, men desuagtet var han besjælet af en ydmig, barnlig Aaland, der vidnede for ham, at hans Synder vare ham tilgivne. Hans Hustru blev døbt tre Uger senere. I den paasjol-gende September døde hun af Tæring,

og med sine to Born opslug Præsident Young derefter sit Bo hos Br. Kimballs.

Inden Udlobet af samme Maaned reiste Br. Kimball, Joseph og Brigham til Kirtland, hvor Profeten Joseph Smith boede. Paa Veien besogte de flere af Kirkens Grene og opmuntrede de Hel-lige med Tale og Bon, og Broder Brigham talte endog i Tungemaal, hvil-ken Gave han første Gang erholdt i Mendon, nogle Uger efter sin Daab.

Da de ankom til Kirtland, fandt de Broder Joseph og nogle af hans Brodre i Sloven ifærd med at hugge og høre Brænde. Br. Brigham har ofte udtalt sin Glæde over dette første Mode med Br. Joseph, thi han solte sig fuldt over-bevist om, at han var en sand Profet. Han havde tilsidst trusset en Mand, der kunde belære ham om Gud og himmelske Ting, hvad han saalænge havde længtedes efter. Joseph var ogsaa lykkelig ved at see dem og bod dem velkommen. De fulgte med ham til hans Huus, og om Aftenen kom nogle Brodre dertil, og Samtalen drejede sig om Guds Niges Anliggender. For man brod op, opfor-drede Br. Joseph Brigham Young til at bede, hvad han folgelig gjorde, og i Lobet af sin Bon talte han atter i Tungemaal. Efter Bonnen folkedes Brodrene om Br. Joseph for at høre hans Mening om det Tungemaal, de havde hørt. Han underrettede dem om, at det var Adams rene Sprog. Nogle sagde til ham, at de havde ventet, han vilde fordomme denne Br. Brigham's Gave, men han svarede: „nei, den er af Gud, og den Tid vil komme, da Broder Brigham Young skal præsidere over denne Kirke.“ Br. Young havde forladt Bærelset, da den sidste Deel af Samtalen fandt Sted.

Dette var en hoist mørkvardig For-udsigelse; dog neppe tolv Aar senere var

den bogstavelig opført. Efterat have opholdt sig i Kirtland omrent en Uge, i hvilken Tid der afholdtes Forsamlinger hver Aften, begav Brodrene sig paa

Hjemveien til Mendon, hvor de indtraf i Oktober 1832.

(Fortsættet.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Angaaende Emigrationen.

Da den Stillestaen i Forretningslivet, som gjerne er en uadskillelig Led-sager af Vinteren, nu synes at vige Pladsen for Heraarets livlige Trafik, idet Skibsfarten begynder, Bygningssforetagender fremstyrdes, Handelen tager et nyt Opsving, og Menneskene saavel som Naturen vaagne til nyt Liv og Virksomhed, ville vi benytte denne tidlige Lejlighed til at sige nogle saa Ord til dem af vore Sødstende, der have Haab om at emigrere iaaer.

Vi raade paa det Bestemteste Enhver fra at forlade disse Lande, som ikke har Midler nok til at gaae lige op til Zion. Mange mene, at naar de blot naae til Amerika, ere de hjulpne; at i Staterne er der fuldt op af Arbeide; at Penge hurtig kunne erhverves der; at de derfra let kunne fortsætte Reisen hjem eller sende Midler tilbage til deres efterladte Familier, men dette er en feilagtig Menning. Erfaring har lært os, og det er bleven stadsfæstet i den senere Tid af Mænd, som ere bosiddende i Staterne, at ikke Enhver kan i kort Tid lægge sig Noget tilbedste efter sin Ankomst til Amerika, men Skuffelse og Sorg bliver ofte Følgen af deres Ubesindighed.

Andre have Venner eller Slægtninge i Staterne — halve eller hele Apostater, som have brudt deres Pagter og afgaet fra Pligtens og Sandhedens Bei. Saadanne sende ofte Dampstibbsletter til vore unge Brodre og Søstre under Skin af Hjælpsonhed, og de beklage ofte, at de ikke formaae at sende Mere, medens den sande Bevæggrund altfor ofte er, at drage vedkommende unge Mand eller Kvinde bort fra Evangeliet, hvilket desværre undertiden er lykkedes. Vi ville sige til vore unge og uersarde Sødstende: have I Eders Religion kær, have I et levende Bidnesbyrd om Sandheden af den Tro, I have annamnet, og else I Gud over alle Ting, da lyt ikke til saadanne lokkende Tilbud, men vent hellere i den Krebs, hvor I ere bekjendte og vante til at virke, indtil Herren giver Eder Lejlighed til at vandre lige op til Zion, og udsæt Eder ikke for nye Fristelser og Farer i et fremmed Land. Erfaring har lært os, at Troesfornegtere ere de mest Hadesfulde mod Evangeliet, og saadanne ville gjøre alt muligt, saavidt deres Evne strækker, for at modarbeide samme, selv om det skal gaae ud over deres egne Born, Sødstende, Venner og Bekjendte.

Enhver, der har Midler nok at gaae helt op til Utah for, onspe vi skal vente indtil Emigrationen afgaaer; vi onspe ikke, at Nogen skal reise paa egen Haand

som Faar uden Hørde, men at de gaae i ordentlig organiserede Kompagnier, der staae under erfарne og paalidelige Mænds Ledelse. Det er den eneste Maade, hvor paa vore Sødkende kunne være sikre mod alle de Farer og Oprækkerier, som andre Emigranter ere utsatte for. Endnu aldrig har nogen haft Marsch til at beflage sig over at lytte til de Mænds Raad, der ere besjælede af Guds Aand, og hvis hele Mission bestaaer i at være de Hellige til Nutte; men mangen En har tidligere maattet belrage sin Selvklogstab, naar han paa egen Haand har villet udøre Ting, der stred imod den vedtagne Orden.

Hvorvidt der vil blive stillet Midler til vor Raadighed til de Fattiges Udfrielse iaar, kunne vi ingen Oplysning give om, da vi endnu ingen Instruger have modtaget hjenme fra i saa Henseende. Dog er det vort Haab, at nogen Hjælp vil blive ydet, at domme efter Meddelelser, som ere givne i private Breve til forskellige Sødkende. Imidlertid ville vi fraraade Enhver at forlade sit Hjem og komme til Kontoret i Kjøbenhavn i den Tro, at vi her kunne forstrukke dem med de manglende Reisepenge. De, som vi saae Begler eller Venge til fra Utah, skulle uopholdelig saae Underretning derom fra os, saa Ingen behøver at gjøre sig Uelighed og Bekostning med at komme hertil Staden uden foregaaende Underretning.

Korrespondance.

Kjøbenhavn, den 1ste Marts
1872.

Præsident Petersen.

Hjære Broder.

Da jeg netop er kommen hjem fra en Tour til Jylland, funde det maatte interessere „Stjernens“ Læsere at see nogle Linier fra mig angaaende Værkets Tilstand der. Den første Søndag i Februar overværede jeg Greenmode i Narhuus, hvor et betydeligt Antal Hellige baade fra Omegnen og Byen havde indfundet sig. I Dagens Løb holdtes tre Forsamlinger, der var velbesøgte af vore Venner. Om Aftenen blev Løb dobbet.

Da Præsident Madsen var underrettet om mit Komme, havde han besjent Forsamlinger for næsten hver Aften i Ugen. Nogle var hos Fremmede, hvor vi havde

den Glæde at tale til en Mængde opmærksomme Tilhørere. Evangeliets Vand arbeider kraftigt paa Folket i denne Egn, og Udsigterne for Værkets Fremme ere meget lovende. Vore Modstandere arbeide af al Magt paa at bølle den gode Sæd, hvorsomhelst de see den spire frem; dog falder Noget i god Jord og slaaer saa stærke Rødder, at de ikke ere i Stand til at oprylle dem. Alt, hvad de gjor for at modarbeide os, vender Herren til vort Bedste, saa de kun hjælpe os i vort Arbeide at vække Menneskene af deres Dvale og bringe dem til Eftertanke. Ikke saa Faar ere blevne døbte det sidste Halvaar i denne Green, og den er i en blomstrende Forfatning.

Torsdag Aften holdt vi Forsamling i Silkeborg, der er Centrum for Grenen af samme Navn; den indbefatter det Meste af

det, som engang udgjorde Stive Konference. Paa Grund af dens store Udstrekning ere de Hellige vidt adspredte, med Undtagelse af dem, som boe der i Byen, hvilke danne en ikke saa lille Menighed, der er i stand til at leie en snavl lille Forsamlingssal. Jeg hørte, at Pobelen havde ofte forstyrret Forsamlingerne i den senere Tid, men ved Politiets Mellemkomst haabede de Hellige at skulle faae dette Uvoesen stoppet. Det Mode, som jeg overværedes, var godt besøgt af Fremmede, der visste sig temmelig ordentlige. En blev dobt. I Viborg, som hører til denne Green, begynder Evangeliet at faae Indgang.

Næste Søndag sandt os i Randers, hvor der var bestemt Greenmode. Gode Beretninger gaves om de Helliges Tilstand og Verkets Fremgang; der var saaledes dobt 6 her i den forlobne Uge. Mange Udenforstaende kom til vore Forsamlinger, og mod Sædvane forholdt de sig temmelig rolige; dog da Slutningsangen blev fungen, kunde Pobelen ikke længere dje sig, men begyndte at bombardere vinduerne; i Mangel paa Stene bringtes Gadesnavs, saa den Side af Huset faae just ikke meget pyntelig ud næste Dag. For ikke lang Tid siden slog Pobelen nogle af vinduerne paa Forsamlingsalen ind og gjorde andre Optsier, men dette er tildeels blevet standset, ved at nogle af Urostisterne ere blevne arresterede, hvilket synes at have haft en „herligende“ Indstrydelse paa deres Kanimerater.

Mandagen derpaa reiste jeg til Aalborg, hvor jeg traf Præsident Jensen og Broder Poulsen, der netop bare komme hjem fra en Tour paa Landet. Begge var rase og folte udmarket. Efterat have tilbragt et Par Dage med at besøge mine Slægtninge og Venner, reiste jeg om Onsdagen i Selstab med Br.

Jensen ned til Hjørring Green, hvor der var bestemt Forsamlinger saavel hos nogle af vore Venner som blandt de Hellige. Det undrede mig næsten, at Folket her, som i saa mange Aar har hørt Bidnesbyrdet af Herrens Ejendom, endnu ere saa begjærlige efter at høre dem og lytte til med saa spændt Opmærksomhed. — Jeg troer, at vi endnu ville samle mange Neg fra denne Arbeidsmark til Herrens Lade. I Hjørring boer en Deel Hellige; de leie en Forsamlingssal, men i selve Byen er der ikke saa megen Opvækelse somude omkring paa Landet. Om Søndagen havde vi Greenmode i Fredrikshavn. Det glædede mig at see den Midkjærvet til at komme til Forsamling, de Hellige lagde for Dagen, saa trods den lange Rei, de havde at gaae og det daarlige Rei, var Lokalset dog bleven fyldt. Dette er den nordligste Green i Danmark. Deri Byen boe kun een eller to Familier, som ere i Kirken, saa ingen Sal leies, uden naar der er Greenmoder. Serdeles gode Beretninger gaves. I det forlobne Kvartal havde Herren velsignet sine Ejendomers Arbeide saameget, at der var blevet 16 tillagte ved Daab.

Onsdagen den 21de Februar var jeg til Forsamling i Aalborg, paa den samme Sal, som vi havde for ti Aar siden, da dette var min Birkefreds. Det var med begejrede Folkeser, jeg efter saa lang en Fraværelse atter talte til en Forsamling, hvori der var saa Mange, som havde kjendt mig fra min Barndoms-tid af, seet mig opvoge blandt sig og hvor jeg som Dreng sendtes paa Mission. Mit Haab var dengang, at vort Ejendom skalde blevet i de Helliges fjerne Hjem, men Skæbnen har villet det anderledes. Dog Glæden var ikke mindre ved at see dem endnu være talte blandt Guds Folk. Maatte deres Udsrielser snart stunde til

og deres lange nærede Haab vorde opfylst!

Aalborg Green indbefatter Alt det, som for var Aalborg Konference. I Kvartalet vare 18 blevne døbte. Br. Jensen er en nidlær ung Mand, og sjældt dette er hans 3de Åar paa Mission, er han dog ikke tret, men — for at bruge hans egne Ord — siger, at „ingen Glæde kan sammenlignes med den, som erholdes ved Evangeliets Forkynelse.“

Torsdagen den 22de tog jeg Afsæd med Broder Jensen og de Hellige i Aalborg og reiste til Varhuus, hvor jeg blev modtaget ved Banegaarden af President C. Madsen, som fortalte mig, han havde bestemt Forsamling i Sleth om Aftenen og i Beder næste Aften. Begge var godt besøgte af både Hellige og Fremmede. Lordag Aften samledes vi med de Hellige i Varhuus, og om Sonneden reiste vi til Veile, hvor der var berammet Greensmøde. Vi overværede to udmarkede Forsamlinger i en net lille Sal, som Menigheden her lejer. Nogle af vore Venner var komne helt fra Fredericia for at høre vort Bidnesbyrd. Aftenmodet var besøgt af adskillige Fremmede, som syntes at have haardt ved at forholde sig rolige, medens Bobelen udenfor prøvede paa at bindre Doren og gjorde andre Optoier.

Næste Dag tog jeg Afsæd med Broder Madsen, hos hvem jeg i Sandhed havde haft et behageligt Besøg. Det glæder mig, at hans Helbred er betydelig bedre end den var for en Tid siden, saa han er i stand til at virke med fuld Kraft blandt Hellige og Fremmede.

Jeg besøgte alle Grenene i Sylland, og overalt fandt jeg, at Brodrene ikke havde ladt Vinteren gaae ubenyttet hen, men anspændt enhver Evne paa at udspredre Sandheden blandt Menneskene; en

Mengde Skrifter ere blevne solgte, og næsten hver Aften predike Missionærerne til talrige Forsamlinger, især have de lagt Bind paa at gaae disse afholdte blandt vore Medmennesker, da de saa i Almindelighed ere bedre besøgte.

Haabende at De vil undskyde mig, om jeg har optaget formeget af Deres Plads med min Beretning undertegner jeg mig

Deres i Evangeliet forbundne
Anthon H. Lund.

Amerika.

New York, 12te Februar
1872.

Ældste George Reynolds,
Liverpool.

Kjære Broder.

Det er mig en Gæde at kunne melde Dem, at min Helbred er betydelig bedre, end den var forrige Vinter, end sjældt min Høste er stem, hver Gang jeg bliver forkjølet. Jeg haaber, De kan bedre taale Englands Klima, end jeg kunde.

Kaptain W. H. Hooper og jeg forlod Salt Lake City den 15de Januar og vare saa heldige at komme igjennem Sneeblokaden paa Sletterne uden en Times Hindring. Jeg tror, at vort Tog var det første og eneste, som har passeret uden Standenning siden midt i December. Sneestormen syntes at følge os lige i Hølene og standede Tærselen af alle efterfolgende Tog; jeg har af den Grund ikke modtaget mere end een Post siden og har desfor ingen senere Nyheder fra Danen, end hvad Telegrafen har bragt til Uviserne.

Da vi reiste hjemmesra var alt meget roligt og stille, efter som „Ningen“ tilsyneladende har udtomt sin Kraft, og dens Medlemmer syntes at puste lidt,

medens de speidede om efter noget Nyt at tage sat paa, thi al deres Anstrengelse hidindtil for at skade os har indviklet dem dybere og dybere i deres eget Garn, saa at de nu have paadraget sig alle høderlige Mæneds Foragt baade her og ude i Verden. De have i Grunden gjort os mere Gavn end Skade, idet de have vancæret sig selv og trukket os frem til det store Publikums Bedømmelse med større Held, end vores egne Missionærer kunde have formaaet. Forretningsmænd og retsindige Statsmænd begyndte at see os mere og mere i vort rette Lys. Jeg har aldrig i mit Liv bemærket et saa storartet og pludseligt Omslag i den offentlige Mening, som den jeg har været Bidne til de sidste saa Maaneder, hvad jeg har haft riig Lejlighed til at erfare i min Omgang med de større Forretningsmænd i New York, Boston, Philadelphia og Chicago, saavel som med mange Medlemmer af Senatet og Repræsentanthuset i Washington. Der utringer sig i det Hele taget en Tilboielighed hos Folket til at yde os idetmindste lidt Retfærdighed i denne Tid. Hvorlænge denne Stemning vil være, veed jeg ikke, men jeg haaber, den vil være, indtil vi ere blevne optagne i Unionen som Stat.

Jeg havde den Fornoelse at høre ud med Præsident Young tre Dage i Rad, lige før jeg forlod Salt Lake City. Det glæder mig at kunne sige, at hans Besindende er godt baade i aandelig og legemlig Henseende. Han er paa ingen Maade modfalden; han har aldrig ladet sig forlyde til mig med, at han havde isinde at opgive noget Punkt af vor Religion for at vinde Nogens Gunst, selv om han derved kunde bevirke Utahs Optagelse som Stat. Hvilkens Belsignelse det er at kunne omgaaes med Mænd af saadan udpræget Fasthed og Retfærdighed,

og hvor herligt det er at kunne forståe, at Gud styrer og regerer Altting, at han holder Menneskernes og Nationernes Skæbne i sin Haand trods Folkets Brede og Indbildshed.

Jeg agter at reise vestover om nogle Dage og vil paa Beien opholde mig mere eller mindre paa de vigtigste Forretningssieder, indtil jeg nærer Omaha, og haaber, Banen inden den Tid vil være aaben, saa jeg kan gjensee mit Hjem sidst i denne Maaned.

Behag at bringe min kjærlige Hilsen til alle Venner og Bekjendte. Maa Gud belsegne Dem og dygtiggjøre Dem til at udføre Deres Arbeide er min Bon.

Deres Broder i Evangeliet
Horace S. Eldredge.

Spring City, den 7de Januar 1872.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

I Juledagene var jeg tilligemed Brodrene W. W. Cluff, P. Madsen og C. J. Larsen i Ephraim, hvor vi afholdt flere livlige Forsamlinger, og ved samme Lejlighed havde jeg den Fornoelse at stille Besjendtskab med Deres ørede Familie saavel som med Søster Lund; de var alle vel.

Br. Cluff prædiker med megen Over om Indsamlingen, og de fleste hjemkomne Missionærer ere ham behjælpelige med, hvilke naturligvis hende bedst de fattige Helliges Omstændigheder i Afspreddelsen, og det kan ikke seile, at det jo vil have gode Folger, thi de Hellige herhjemme udvise en hjertelig Deeltagelse for denne ædle Sag.

Lad de Hellige i Skandinavien derfor satte Mod og ove Tro paa Israels Gud, der ikke vil forlade dem, ei heller

vende et døvt Øre til deres Bonner om Udsfrielse. Paa samme Tid vil jeg opmuntre de Hellige i Udspredelsen til at gjøre deres Bedste for selv at bane Veien for deres Emigration, og de, der ere trofaste i Opfyldelsen af deres Pligter og leve et helligt og retsfærdigt Liv, vil der naturligen først og fremmest blive taget Hensyn til.

Den sidste Søndag i det gamle Aar var jeg tilligemed Brodrene Jesøe N. Smith og Edward Dollen i Mount Pleasant, hvor der afholdtes flere opbyggende Forsamlinger. Disse Brodre var ogsaa sendte paa Mission til Sanpete, ligesom jeg selv.

Præsident Young, som i Æfteraaret rejste sydpaa forat tilbringe Vinteren i St. George, er nu vendt tilbage til Salt Lake City.

(Vi udelade her af Br. Larsens Brev en Beretning om „Ringens“ Operationer, Forhorene osv., da vore Læsere allerede ere underrettede derom).

De Hellige i Zion føle sig trygge og stole paa Abrahams, Isaks og Jakobs mægtige Gud, der vil vende alt til det Gode for dem, der else har ham og gjøre Ret. De ville bestaae, medens vore Fjender, som soge at omstyrte Guds Rige og undertrykke hans Folk, ville lide Nederlag paa Nederlag og til sidst tabes i Forglemmelse.

Min Bon er, at De og alle de standinaviste Hellige maae være velsignede, og Alle hilses paa det Venligste fra De res i Pagten forbundne

Lauritz Larsen.

Blanding.

Bladet „Albany Times“ har følgende bemærkning om Utahforholdene : „Vi foreslaae Overdommer Mc Kean, at han, som Fortsættelse af sin Plan at laane Brigham Youngs Bolig til Arresthuus for ham, laaner Penge af Profeten til at fortsætte Sagen med. Brigham er riig og vil maaše være ligesaa imødekommede mod Mc Kean i dette Stykke som i det fornævnte Tilsælde.“

Det japanesiske Gesandtskab har aflagt et Besog i Præsident Youngs Bolig, og Søndagen den 11te Februar overværede hele Gesandtskabet Gudsstjenesten i Tabernaklet.

Eldste Carl Larsen skriver fra Salt Lake under 24de Januar, at alt er roligt og stille for Nør værende. Med Hensyn til Præsident Young skriver han blandt Andet : „Du har vel læst Beretningen om Præsident Youngs Arrestation i hans eget Huus ; han kører imidlertid omkring i Byen som sædvanlig, men stal efter Bestemmelsen mode til nyt Forhor 11te Marts.“

Eldste Edward Schonfeld, Præsident for den schweiziske Mission, skriver under 13de Febr., at Herrens Værk gaaer levnt ag stadig fremad. Flere dannede Mænd have i den senere Tid begyndt at forsté ester Mormonismens sande Væsen, og vi have givet dem det bedste Bidnesbyrd, vi kunde ; hvorledes de ville benytte det, bliver en Sag mellem dem og deres Gud. Vi averterede vore Forsamlinger i en af Bürichs Aviser, men sieblikkelig kom der Ordre fra Politiet, som forbod Ne-

daktionen at indrykke vort Avertissement østere! Men denne ene Annonce syldte Salen med Præster, Øvrighedspersoner, gamle religiose Damer o. s. v., for hvem Br. Wilcken aflagde et godt og klart Vidnesbyrd. Ester Førsamlingen tilbød Stadsadvokaten (City Attorney) at hjelpe os, hvis vi vilde sagføge Byraadet for ulovligt at have standset vort Avertissement; men vi afslag hans venlige Tilbud."

De onde Folger af at tale letsindegt og ubetænksomt om den hellige Skrift ere større, end man fra først af fulde troe. Det leder gradvis til Uverbodighed for Bibelens Ord. Maarsomhelst vi have hørt komiske eller usomilige Bemærkninger om Personer eller Handlinger omtalte i Bibelen, ihave vi neppe funnet undgaae at tænke paa saadanne spottende Bemærkninger, naar de samme Skrifstedter siden blevne omtalte med Alvor. Virkningen heraf er indlysende. De, der hengive sig meget til denne Slags Vittigheder, villeinden længe tage Grefrygten for en stor Deel af den hellige Skrift ved deres vanhellige Fantasi.

Dodssald.

Hr. Typograf Georg Westphal, som i over tyve Åar uden Afbrydelse har sat dette Blad fra detz første Nummer, afgik ved Doden den 21de Februar efter længere Tids Sygelighed.

1ste og 2den Paasdag agholdes Konference i Kjøbenhavn.

Indbold.

	Side.		Side.
Tale af Eldste Joseph F. Smith 177.	187.	Korrespondance	187.
Lidt af vor Kirkes Historie	183.	Blanding	191.
Nedaktionens Bemærkninger	186.		

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Måned og faaes paa Kontoret i Lorenzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Afdgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trætt hos F. C. Bording.